DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(Vervolg)

III. DE RECLAMEKAART.

Dyschnikoff was het, die 's nachts bij u ingebroken heeft, in doodsangst, vreezend voor uw leven, wanneer hij wist, dat een nieuwe kaart was binnengekomen, die een nieuwe doodstijding behelzen kon, die hij verijdelen moest... Hij brak in, liet de kaart op de grammophoon haar inhoud opzeggen en verdween weer .... Dyschnikoff was het, die u de kaart uit uw borstzak genomen heeft .... Herinner u: ik vroeg, of iemand u gezegd had, dat uw das niet goed zat? De gemakkelijkste manier, om iemand met de eene hand behulpzaam te zijn en hem gelijktijdig met de andere den zak te doorzoeken. Dyschnikoff zal u wel direct bij uw binnenkomen aangezien hebben, dat er iets ongewoons gebeurd was — hij, die wel ieder uur in angst en zorg in 't geheim uw gelaatstrekken bestudeeren mocht.... Waarom hij u niet eenvoudig van de plannen van zijn eedgenooten verteld heeft? Nu, ik denk, om twee redenen: ten eerste om zich zelf niet ...."

Op dit oogenblik doorsneed een vreeselijke schreeuw de stilte. De detective sprong op. „Dus toch te laat!" riep hij, greep op 't zelfde oogenblik naar zijn revolver en sprong met één sprong door het venster in den nachtelijken tuin.

Een paar seconden bleef de consul als versteend staan. In huis werd het rumoerig; stemmen klonken en voetstappen schuifelden. Toen Olsen in den tuin verscheen, vond hij Jenkins over een lichaam gebogen dat levenloos op het grint van den tuin lag.

De detective lichtte met een zaklantaarn den doode in 't gelaat. De consul trad nader. „Dyschnikoff!" zei hij toonloos.

„Ja," sprak Jenkins zacht. „Hij is voor u gestorven, mijnheer Olsen! Had hij niet den ganschen nacht voor uw huis trouw de wacht gehouden — het doodelijk staal had wellicht u getroffen!"

Uit het donker van het struikgewas kwam een groep mannen te voorschijn. „Daar worden de moordenaars weggevoerd," zei Jenkins, terwijl hij zich tot Olsen keerde. „Mijn mannetjes hebben goed opgepast. Dank God, mijnheer Olsen, dat hij u voor hen beschermd heeft, door den armen drommel, op wiens ongeluk gij uw levensgeluk gebouwd hebt!"

IV. HET LOGE-BILJET.

De boy had de jonge, gedistingeerde dame in de werkkamer binnengelaten en zich met een korte buiging teruggetrokken. „Mr. Jenkins zal direct komen," zei hij bij 't heengaan.

De dame liet een nieuwsgierigen blik door de kamer gaan. Niets in dit vertrek verried, dat het de behuizing was van een man, wiens scherpzinnigheid ver buiten Europa bekend en gevreesd was. Aan de muren hingen een paar oude Engelsche kopergravures, op de tafel lagen in groote wanorde een aantal boeken en magasines. Op dit oogenblik ging de deur open en stond Mr. Joe Jenkins voor de bezoekster.

„Ik ben verbaasd, mevrouw," zei de detective lachend, „dat U reeds van mijn reis naar Londen vernomen hebt."

„Ik hoorde toevallig gisterenavond," antwoordde de jonge vrouw, „dat U vanuit Parijs een uitstapje naar Londen gemaakt had. Het was in den foyer van het St. James-Theater, waar men erover sprak. En ik beken openlijk, Mr. Jenkins, dat ik zeer blij daarover ben. Want ik ben voor 'n gewichtige aangelegenheid bij U gekomen:"

„Nu," zei Mr. Jenkins lachend, „wanneer een jonge, knappe en rijke dame uit de Londensche kringen 's morgens vroeg om 11 uur bij me komt, dan ligt het vermoeden voor de hand, dat iets buitengewoons de reden daarvan is."

„Inderdaad," zei de jonge dame. „En ik moet U bekennen: mijn man weet nog niet eens, dat ik bij U ben. Ik zelf wist het twee uur geleden, ja, één uur geleden nog niet. De gedachte is zoo juist bij me opgekomen. Maar ik ben overtuigd, dat mijn man mijn stap met vreugde begroeten zal. Temeer daar *hij* het is, aan wien de misdaad gepleegd is."

„U veroorlooft wel," zei Mr. Jenkins, „dat ik plaats neem, mevrouw. En vertel U nu alsjeblieft uitvoerig."

„Ik neem aan, Mr. Jenkins," begon de dame en ze leunde een weinig achterover in den leeren stoel, „ik neem aan, dat U mijn naam, dien U op mijn kaartje gelezen hebt, niet onbekend is."

„Natuurlijk niet, mevrouw," stemde Joe Jenkins toe. „Ik heb ook in Parijs, waar ik tot eergisteren was, dagelijks de Londensche couranten gelezen. Daardoor heb ik ook de uitvoerige berichten over de bruiloft van de jonge, knappe eenige dochter van den edelman Mr. Sutherland met den bekenden juweelenhandelaar Mr. James Wimbledon met genoegen gevolgd."

„Ja," zei de jonge vrouw en een vluchtig glimlachje kwam op haar gelaat. „Dit huwelijk was reeds sedert een jaar een wensch van mijn ouders. U weet wellicht, dat mijn vader een rijk man is. En ook Mr. Wimbledon, mijn echtgenoot, is de erfgenaam van de rijke en bekende grossiersfirma in juweelen Wimbledon Brothers."

„Hij is de eenige bezitter?"

„Ja. Zijn vader stierf zes jaar geleden, en sedert dien heeft James den omzet van de zaak meer dan verdubbeld. Zijn grootsche speculaties in Amsterdam en Parijs waren een tijd lang het gesprek van den dag .... Ik was met Mr. Wimbledon van begin af aan zeker, niet om mijn geld gehuwd te worden — in deze vrees moeten wij rijke meisjes anders steeds leven. Ondanks dit kwam mijn bruidsschat mijn echtgenoot natuurlijk niet ongewenscht. Want vroeg of laat zou hij van dit geld misschien bij zijn groote transacties met vrucht gebruik kunnen maken."

„U heeft," vroeg Mr. Jenkins aarzelend, „een grooten bruidsschat van uw vader gekregen, Mrs. Wimbledon?"

„£ 25.000," antwoordde de jonge dame.

„Een half millioen schillings," zei Mr. Jenkins. „Een prachtige som."

„Onze bruiloft werd, zooals U zich misschien herinneren zult, begin April in het Claridgeshotel met groote pracht gevierd. Toen gingen wij voor een maand naar de Canarische eilanden en wilden den 10en Mei terug zijn. Intusschen had mijn vader ons een huis in Kensington Gore gekocht en het geheel gemeubileerd. Mijn moeder die zeer voorzichtig is en erg aan mij gehecht is, had een aantal dienstboden gehuurd, die het bevel kregen, den 10en Mei in hun dienst in ons huis te komen."

„Maar," viel Mr. Jenkins in en wierp een blik op den kalender, „wij schrijven vandaag pas den 6en Mei, mevouw."

„Juist," antwoordde de jonge dame lachend. „En de reden zult U direct vernemen ... Mijn man werd het werkelooze leven in Teneriffa langzamerhand onverdraaglijk. Hij, die gewoon is, iederen dag van 9—5 uur te werken, had nu niets anders te doen, dan afwisselend te baden en te zeilen en daartusschen te eten. Begin Mei verklaarde hij me, dat hij dit leven niet langer kon leiden. En zoo besloten we, reeds voor den tijd naar Londen terug te keeren. We stelden ons dat erg romantisch voor: om zoo te zeggen incognito in Londen te zijn en een paar dagen voor ons alleen in onze nieuwe woning in Kensington Gore te leven. En zoo gebeurde het. Ook onze ouders hebben we niet van onze terugkomst verwittigd.

Bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden is verschenen de vierde druk van Hall Caine's bekendste werk: De vrouw, die Gij mij gegeven hebt. De prijs van deze uitgave bedraagt gebonden f 2.90, en ingenaaid f 2.50.

Slechts enkele zakenvrienden, met wie James direct na zijn terugkeer moest confereeren."

„En de dienstboden?" wierp Mr. Jenkins tusschenbeide.

„Ook de dienstboden," antwoordde de jonge dame, „hebben we niet lastig gevallen. We stelden het ons heelemaal niet erg voor, een paar dagen heelemaal alleen te wonen en ons diner in een restaurant te gebruiken. De laatste dagen heb ikzelf zelfs gekookt; want ik heb in Lausanne koken geleerd. En ik kan wel zeggen: het heeft ons beiden heel goed gesmaakt."

„Daarvan ben ik overtuigd, mevrouw," zei Mr. Jenkins met een beleefd lachje. „En mag ik vragen ..."

„Dadelijk, Mr. Jenkins," viel de dame in. „Excuseer mij, indien ik wat omstandig van het geluk van mijn jongen echt spreek. Maar deze inleiding was, zooals U dadelijk zien zult, noodwendig ... Zoo zaten we ook gisteren om half zeven aan het diner, toen er plotseling gescheld werd. Dat was op zichzelf een zeldzaamheid, omdat toch zoo goed als niemand van onze aanwezigheid wist. Het was een telegrambesteller, die een luchtdrukpostbrief bracht. In dezen luchtdrukpostbrief lag een biljet voor een loge in het St. James-Theater. En daarbij lag een briefje met de woorden:

„Raad eens, wie jelui deze loge zendt?"

Nu, we hebben niet lang daarover gedacht. Het biljet zou wel van Mr. Atkinson, den ouden zakenvriend van mijn man, komen die ons reeds dikwijls gedurende onze verloving kleine attenties bewezen had. Misschien ook was het een verrassing van een vriendin, die ik gisteren morgen in Oxford Street ontmoette. In ieder geval: we hadden de loge en besloten er gebruik van te maken. Temeer daar men Bernard Shaw speelde, mijn lievelingsschrijver. Wij namen dus een auto en reden naar den schouwburg.

En nu komt het vreemde. Toen we om halftwaalf weer thuis kwamen, paste de sleutel niet. Eindelijk gelukte het ons toch, met eenige moeite, de deur te openen. Niets goeds vermoedende, gingen wij de trap op. Daar zag ik, dat de deur van mijn mans werkkamer openstond: ik wist zeker, dat ik ze gesloten had. Ik draaide het licht op, en onze eerste blik viel op de brandkast, die geforceerd was. Geforceerd en beroofd: de cassette, die mijn ganschen bruidsschat en bovendien een groot deel van het vermogen van mijn man bevatte, was verdwenen."

Mr. Jenkins fronste nadenkend zijn voorhoofd en vroeg: „Hoe komt het Mrs. Wimbledon, dat U zooveel baar geld in huis had?"

„Dat is heel eenvoudig," antwoordde de jonge dame. „Mijn man was voornemens vandaag een grooten inkoop te doen. Voor dit doel had hij zich van baar geld voorzien. Temeer daar het vandaag beursvacantie is."

„De beide logebiljetten hebben voor hun gever rente opgebracht," zei Mr. Jenkins na een poosje met een somber glimlachje.

„Wij zijn nog vannacht naar de politie gegaan. Ze nam op de gebruikelijke wijze den stand van zaken op en verzekerde ons, dat wij er nader van zouden hooren ... Dat we vannacht niet veel geslapen hebben, zult U wel kunnen begrijpen, Mr. Jenkins. Vanmorgen vroeg, toen ik voor een boodschap naar de city reed, kreeg ik plotseling de gedachte aan U, Mr. Jenkins. En na kort beraad nam ik een cab en reed naar U in Brixton."

„Nu," zei Mr. Jenkins, „het zal mij genoegen doen, Mrs. Wimbledon, wanneer ik U van dienst kan zijn. Zeg mij eens: heeft U verdenking?"

De jonge vrouw dacht een oogenblik na en zei dan: „Neen, niet de minste!"

„Wat bevatte de brandkast behalve de gestolen cassette?"

„Zaakpapieren en koopmansboeken."

„Zijn deze allemaal voorhanden?"

„Buiten het geld ontbreekt niets."

„Hoeveel menschen weten, dat U in Londen is?"

„Vijf of zes."

Jenkins haalde zijn horloge te voorschijn. „Waar is Mr. Wimbledon op 't oogenblik?"

„Op zijn bureau in Philpot Lane."

„En wanneer komt hij naar huis?"

„Om zes uur."

„Verwacht U mij alsjeblieft om 5 uur, en maakt U mij voor dien tijd een lijst van die personen, die van uw verblijf in Londen kennis dragen."

***

Toen Mr. Jenkins om 5 uur belde aan huis Nr. 11 Kensington Gore, opende Mrs. Wimbledon hem persoonlijk.

„Is er iets gebeurd?" vroeg de detective.

„Niets, Mr. Jenkins."

„Mag ik U verzoeken, mij naar de geforceerde brandkast te brengen." Weinige minuten later stond Mr. Jenkins peinzend voor het stalen monster, uit welks uitgerukte ingewanden stroomen van bergmeel gevloeid waren, die het onderste deel van de brandkast en den bodem met een grauw witte laag bedekten.

„Heeft U den sleutel?" vroeg Mr. Jenkins.

„Hier is hij."

De detective deed open, bekeek afwisselend den buiten- en binnenkant van de kast en schudde het hoofd. Toen viel zijn blik op de boeken. „U hebt er wel niets tegen," wendde hij zich tot Mrs. Wimbledon, „dat ik deze boeken inzie. Wie weet heeft de inbreker ook op deze boeken zijn kunst niet geprobeerd. Laat U intusschen in uw huishoudelijke bezigheden niet storen, mevrouw... Dit is, vermoed ik, het bureauvan uw man?"

„Ja."

„Misschien wilt U mij ook daarvan den sleutel geven? Mogelijk bevinden zich ook daarin sporen van inbraak."

„Ik dank U wel voor uw belangstelling, Mr. Jenkins," zei Mrs. Wimbledon glimlachend. „Intusschen bevinden zich daarin, voor zoover ik weet, slechts waardelooze papieren. Overigens heb ik geen sleutel ervan, mijn man heeft hem bij zich. En nu verontschuldigt U mij wel alstublieft voor een half uur."

Het was even over zessen, toen Mr. Wimbledon naar huis kwam. Hij kwam niet alleen. Inspecteur Wood van Scotland Yard had hem op zijn bureau opgezocht en was tezamen met hem naar het Westen gereden om hier persoonlijk den stand van zaken op te nemen.

„En hebt U bij uw kennissen," vroeg inspecteur Wood toen beiden de trap opgingen, „betreffende het gezonden biljet navraag gedaan?"

„Ik had vandaag gelegenheid," was het antwoord van Wimbledon, „Mr. Atkinson te spreken en Mr. Dawson, een anderen zakenvriend. Beiden komen als gever niet in aanmerking. Bovendien, een vriend van mij kan het eigenlijk niet zijn. Want vrienden, die 's nachts inbreken, heb ik niet."

„En toch," antwoordde inspecteur Wood volhardend, „en toch moet het iemand zijn, die van uw tegenwoordigheid hier weet. Dit is de deur? Dank U, ja, ik zal voorgaan. Ja, het kan natuurlijk slechts ... hallo ... wat is dat ... dat is Mr. Joe Jenkins! ... Bonjour, Jenkins," ... hij trad op den beroemden detective toe en schudde hem de hand. „Weer in Engeland, Mr. Jenkins? ... ja, ik hoorde er reeds van, ... en direct zoo'n lastig geval? ... Ik geloof, Mr. Wimbledon," wendde hij zich tot dezen, „dat het tamelijk overbodig was, dat U Mr. Jenkins erbij haalde. Want ik geloof, dat wat hij kan, wij ook kunnen. Of beter: evenmin als wij, kan hij licht in deze drommelsche geschiedenis ontsteken!"

„Ik heb Mr. Jenkins niet gehaald," antwoordde Wimbledon effen.

„*Ik* was het, die Mr. Jenkins gehaald heb. Ik heb hem verzocht, zijn ervaring te onzer beschikking te stellen." Het was Mrs. Wimbledon, die zoo juist binnengekomen was. „En ik hoop, dat je het goedvindt, James?"